

Слухай, я знаю, що всілякі вікторини уже всім намуляли очі й братися до розповіді саме з них — ідея не найліпша, проте, перш ніж читати далі, дай чесну відповідь на одне запитання.

Коли визначишся з відповіддю, можеш обвести її ручкою, щоб розставити всі крапки над «і».

Якщо не знайдеш ручки або ж ця книжка не твоя, краще обведи її подумки.

Домовились? Отож запитання таке:

Ти віриш у привидів?

ТАК

БАГАЮСЯ

НІ

Відповівши «ТАК», сміливо гортай далі. Ти маєш рацію.

Відповівши «НІ», май на увазі: невіра в щось аж ніяк не спростовує його існування. Коли хочеш доказів, неодмінно гортай далі.

Якщо ж ти ВАГАЄШСЯ, існують привиди чи ні, читай далі, хай там що, аби не помилитися, зачувши це питання вдруге.

Перше побачення

Що ж, тест успішно складено, попереду — перший розділ. Молодець! Утім, ти, либонь, хочеш тільки про те відео щось вичитати.

Пам'ятаєш, те саме, на якому я (нібито) ледь у штани не наклав останнього дня перед канікулами?

Те відео, що жах як завірусилося, розлетівшись усіма закутками землі швидше за світло.

Ба більше, ти, певно, й сам додав йому переглядів, переславши друзям, аби лиш укотре нареготатись досхочу. Я не дорікаю, не подумай. Якби героєм відео був не я, то вчинив би так само.

Але що, як я назву його наклепом? Що, як скажу, що все було зовсім інакше? Що у світі бувало чимало лячних, моторошних, прихованих від людських очей подій, котрі стовідсотково сталися, але жодний телефон не зміг їх зняти?

Ти мені повіриш?

Чи тільки очі під лоба пустиш і похитаєш головою, як неймовіра?

Якщо про відео ти чуєш уперше, не варто його вишукувати всемережжям. Кинь те гибле діло, не марнуй часу.

Якщо ти не знаєш, хто такі неймовіри, розслабся: я все поясню.

На подальших сторінках без прикрас змальовано, як усе сталося насправді. Подекуди тебе гризтимуть сумніви: як щось настільки нереальне може бути правдою? Однак переконую тебе: може.

Доказів у мене — без ліку.

Проте, перш ніж перейдемо до справи, скажу кілька слів про себе:

Мене звати Максен (Вудбід) Сміт.

Мені дванадцять із половиною років

і я звичайнісінький хлопчина,

як не глянь.

За винятком одного: я бачу привидів.

До речі, частина мого імені написана в дужках. Це мовби примарне прізвище, щось на кшталт «т» у слові «шістнадцять». Мене би дійсно кликали Вудбідом, якби тато не змінив своє прізвище в документах.

Шкода, що тато не збагнув, узявши інше прізвище, щоб залишитись у тіні, свого ДНК не зміниш. Як онук Ремхарта Вудбіда, всесвітньо відомого мисливця за при-

видами й дослідника паранормального, Індіани Джонс надприродного всесвіту, я переконаний, що саме через Вудбідівську кров у моїх жилах я тепер і бачу привидів.

Усе почалося ще змалечку. Минуло чимало часу, перш ніж я второпав, що крім мене майже ніхто привидів не бачить і навряд чи вірить у них.

Як же я таким людям заздрив, ти навіть не уявляєш.

Якщо раптом ти один із таких щасливців, вітаю: тобі неабияк поталанило. Повір, бачити тих примар — це ще той тягар, що лягає на твої плечі разом із привселюдним глузуванням, мурахами по спині й численними відвідуваннями директора, де маєш пояснювати те, що сам не до кінця розумієш.

Але не квапся тішити себе думкою, що тебе це омине:

Якщо ти думаєш, що не бачив
примар, то це не означає,
що цього дійсно не було.

Знаєш, привиди різні бувають. Не обов'язково незримі, вони не завжди кружляють довкола будинків-пусток у зношених простирадлах, завиваючи від журби про свої поневіряння. Деякі з них мають вигляд простих смертних: стережися таких. От тільки, поки їх розгледити, буває вже надто пізно.